

LA VANGUARDIA

PRESIDENT-EDITOR:

JAVIER GODÓ,
COMTE DE GODÓ

DIRECTOR

Màrius Carol

VICEDIRECTOR

Jordi Juan

DIRECTORS ADJUNTS

Lola García
Miquel Molina
Enric Juliana
Álex Rodríguez

SUBDIRECTORS

Manel Pérez
Isabel Garcia Pagan
Llàtzer Moix
Enric Sierra
Lluís Uría
Joel Albarrán

Adjunt al Director: Pedro Madueño — **Redactors en cap:** Ramon Aymerich (Internacional), Jaume V. Aroca (Política), Susana Quadrado (Tendències), Ramon Suñé (Viure), Ignacio Orovio (Cultura), Sergio Vila-Sanjuán (Cultura(s), Joan Josep Pallàs (Esports), Elisenda Vallejo (Economia), Celeste López (Redacció Madrid), Mariángel Alcázar (Casa Reial i Gent), Josep Maria Calvet (Última Hora), Sílvia Colomé (Última Hora), Núria García Arenas (Disseny), Fèlix Badia (Magazine), Jordi Marqués (Màrqueting Digital) i Javier Martínez (Audiències i Estratègia Digital)
— **Seccions:** Plàcid Garcia-Planas (Internacional), Santi González (Política), Marga Soler (Opinió), Francesc Bracero (Tendències), Sílvia Angulo (Viure), Maricel Chavarría (Cultura), Juan B. Martínez (Esports), Dolors Álvarez (Economia), Rafael Lozano (Edició), Xavier Mas de Xaxàs (Corresponsal diplomàtic), Pau F. Rodríguez (Vídeos i Xarxes Socials), Álvaro Mazariegos (SEO) i Màrius Fort (portadista) — **Defensor del lector:** Suso Pérez — **Consellers de Direcció:** Lluís Foix i Josep Maria Sòria

BARCELONA 2020

Per un nou impuls

Barcelona afronta l'any 2020 amb l'imperatiu de donar-se un nou impuls. El contrari seria persistir en aquest ànim que, d'un temps ençà, consisteix a viure del passat. La idea d'èxit de la capital catalana sembla ancorada en aquell olímpic 1992 en què es va obrir al món de manera brillant i es va convertir en un punt d'atracció global. La consegüent arribada d'inversors, turistes i emprenedors va multiplicar en pocs anys un efecte crida del qual, malgrat certes incomoditats, continua vivint. Però, amb el pas del temps, de la crisi i de la definició de noves necessitats, aquell triomf tan sonor va donar pas a les lògiques mostres de cansament, que conviden a emprendre reflexions i reformes, que en alguns sectors, des de l'empresarial al cultural, per esmentar dos eixos de la Barcelona de sempre, són ben necessàries. No es tracta tant de canviar de model sinó de renovar-lo.

La tasca de posar al dia Barcelona no competeix únicament a l'Ajuntament, com a institució cridada a assenyalar els objectius generals, sinó que és feina de tot l'entramat ciutadà. En aquest entramat s'han fet sentir últimament nombroses i interessants veus, com les de Barcelona Global o la Taula del Tercer Sector, amb diverses iniciatives. Els regidors són els encarregats d'ordenar i promocionar les iniciatives que siguin de l'interès comú, com va ocórrer amb els Jocs del 1992, en què la gestió publicoprivada va tenir una importància transcendental. Al cap i a la fi, aquesta és una de les millors expressions d'una ciutat viva i dinàmica, preocupada pel seu futur.

La primera i més transcendent qüestió respecte a aquest futur immediat són els pressupostos municipals del 2020, que revelaran de quina forma el govern municipal pretén actuar a la cruïlla en què es troba Barcelona. Certament, el full de ruta ciutadà per a aquest any que hem iniciat sembla trobar-se en condicions de ser aprovat, si cap obstacle d'última hora no s'interposa, després d'un any en què no va aconseguir passar de l'obligada pròrroga per falta de consens municipal. La iniciativa de l'alcaldeessa, Ada Colau, sembla comptar ara amb prou suports, dels seus socis i de part de l'oposició –així va ser en l'aprovació de les ordenances, que són la base de tot pressupost–, i això sens dubte és una bona notícia.

És evident que, en relació amb altres administracions, les competències municipals en matèria econòmica són restringides. Tot i això, existeixen parcel·les en les quals la decisió municipal actua com a potenciador d'importància cabdal. Per citar un exemple, la posició de la capital catalana en la investigació biomèdica a escala mundial es basa, entre altres iniciatives, en la decisió municipal de finals del segle XX i principis del XXI de l'establiment d'un parc per al talent en què van participar universitats, empreses privades i els tres governs (estatal, autonòmic i municipal), decisió de què avui Barcelona se sent orgullosa. La crisi econòmico-financera sobre aquest sector va poder ser superada per la ferma voluntat d'investigadors i patrons, que van continuar creient en aquest projecte. Un exemple a seguir. Com l'aposta per la innovació digital, un sector de futur per a una ciutat com Barcelona, que ja juga destacada en terrenys com el mòbil, la indústria farmacèutica o l'esmentada investigació biomèdica, així com en la proposta de potenciar el caràcter *business friendly* de la capital catalana, a favor d'un model molt efectiu de creixement i de captació d'inversions.

Malgrat la seva importància, Barcelona continua patint un dèficit en infraestructures bàsiques per al seu desenvolupament econòmic: des de la falta del corredor del Mediterrani fins a la interminable estació central de la Sagrera, passant per la millora de les comunicacions del port, les limitacions de l'aeroport, especialment a l'estiu, o la inacabada línia 9 del metro, una altra infraestructura vital. Per no esmentar les obsoletes Rodalies, autèntic coll d'ampolla. Són doncs diverses i transcendents les necessitats, que s'expliciten diàriament i són reivindicades des de fa molts anys per algunes institucions empresarials i socials. L'Ajuntament de Barcelona, basant-se en aquestes iniciatives privades, hauria d'apostar per un lideratge més decidit en l'exigència a l'Estat i al Govern per solucionar aquests i altres dèficits. I, alhora, reivindicar un poder de gestió molt més proper al ciutadà. Aquest protagonisme hauria d'anar més lluny, en sintonia amb una tradició secular en l'assumpció municipal de competències –des de culturals a les de sanitat o ensenyament–, que no li corresponien però que al seu dia van caracteritzar una administració que es va guanyar el sobrenom de la Casa Gran.

Una altra qüestió que aquest nou any s'ha de tancar és l'aposta de Barcelona per un turisme més sostenible i, com a factor més visible, la reforma de la Rambla, el projecte guanyador de la qual, de l'arquitecta Itziar González, dorm encara als llimbs, en espera de la corresponent dotació pressupostària per a la seva implementació. Així mateix, haurà d'aclarir-se la qüestió de l'entorn urbà del temple de la Sagrada Família, un altre dels punts de fricció entre ciutadans i turistes, i avançar en col·laboració amb les altres administracions competents en la solució de dues de les principals inquietuds dels barcelonins: la inseguretat ciutadana i l'accés a un habitatge assequible.

Un dels grans temes del 2020 és, sens dubte, el medi ambient i la lluita contra l'escalfament global, que a Barcelona s'expressa amb la implementació de la zona de baixes emissions que restringeix l'accés al centre de la ciutat dels vehicles més contaminants. Paral·lelament, s'última una declaració municipal d'emergència climàtica, consensuada amb més de 200 entitats i associacions del sector, sobre la manera d'afrontar una crisi a la ciutat que es preveu que es presenti a mitjans del mes present.

Qüestió pendent és l'aposta cultural de Barcelona que, com se sap, està en període d'anèmia. Al marge de decidir sobre la proposta de la instal·lació de l'Hermitage, convindria reflexionar sobre el futur del sector per potenciar aquells tresors que –com el MNAC, el Picasso, la Miró, el Macba o la Tàpies, per citar alguns exemples– no brillen com podrien per falta de més suport inversor, sobretot per culpa de la desídia cultural dels governs central i autonòmic. Ada Colau va reivindicar recentment l'acord de bicapitalitat que es va acordar amb l'executiu socialista de Zapatero “per posar fi al greuge comparatiu amb Madrid”.

Finalment, però no en últim lloc, en aquest 2020 és precís afrontar amb determinació els problemes derivats de la desigualtat, que s'ha cronificat malgrat el creixement econòmic i del descens de l'atur. Un estudi recent xifra en un 16% els barcelonins que tenint feina estan per sota del llinar de la pobresa, dada esgarrifosa derivada de la precarietat del sistema. Lluitar contra aquesta cruel realitat mitjançant la transferència de rendes a través del sector públic és fonamental si s'aspira a una societat més justa i igualitària.

Khaleesi i Pepe Rubianes

Quim Monzó

L'actriu Emilia Clarke, coneguda sobretot pel seu paper com la Khaleesi a *Joc de trons*, ha decidit que no es farà més selfies amb els fans. Ho explica al podcast *Table Manners* de la BBC. (Això de la tele cada cop és més complicat: *Table Manners* en podcasts i *Bricoheroes* en YouTube...) No fa gaire, Emilia Clarke era en un aeroport, va tenir un atac de pànic i va començar a hiperventilar: “Caminava per l'aeroport i de cop vaig començar a tenir el que només puc definir com un atac de pànic, produït per un estat de cansament absolut. Era tota sola, parlava per telèfon amb ma mare i li deia: ‘Sento que no puc respirar, no sé què em passa’. Vaig començar a plorar i plorar. I llavors se m'acosta un tio i em diu: ‘¿Que ens podem fer una selfie?’. Li vaig dir: ‘No puc respirar. Ho sento de debò’”.

Estic convençut que, mentre el paio se n'allunyava, pensava: “I ara! Ara aquesta no es vol fer una selfie amb mi. Com se li han apujat els fums!”. Molta gent es pensa que les persones famoses són objectes de domini públic, que estan a la seva

¿Els famosos estan a la disposició de tothom per fer-se'n selfies tant sí com no?

disposició per fer-se'n selfies tant si volen com si no. No els consideren persones amb sentiments, emocions o problemes com els que tenim la resta d'humans. “¿On s'es vist que la Khaleesi es negui ara a fer-se una selfie amb mi? Quina merda de tia”.

Fa unes quantes dècades –en una època que els mòbils eren a les beceroles i les selfies encara no havien fet acte de presència–, una nit Pepe Rubianes s'estava a la barra d'un bar, prenent una copa. Crec que era el Nitsa de la plaça Joan Llongueras, de l'enyorat Miquel Horta. En Rubianes estava sol davant de la copa, immers en els seus pensaments. De cop se li va acostar un fan, admirat de coincidir amb ell, i va començar a fotre-li la tabarra. Amb bones maneres, en Rubianes li va dir que estava allà tot solet, rumiant les seves coses, i que volia continuar així. El fan no ho entenia. ¿Com podia ser que no preferís la seva interessantíssima verborrea etílica i optés per reflexionar sobre els seus propis pensaments? El fan li va dir que si s'havia *endiosado* o què, i que què poc amable que era amb la gent. Finalment Pepe Rubianes li va dir que ell actuava dalt de l'escenari però que, al carrer o al bar, si volia estar sol tenia tot el dret del món a no ser gracios ni mantenir conversa amb ningú. El va enviar a la merda amb paraules elegantíssimament rubianesques i el fan se'n devia anar pensant: “Com se li han apujat els fums a aquest!”.